

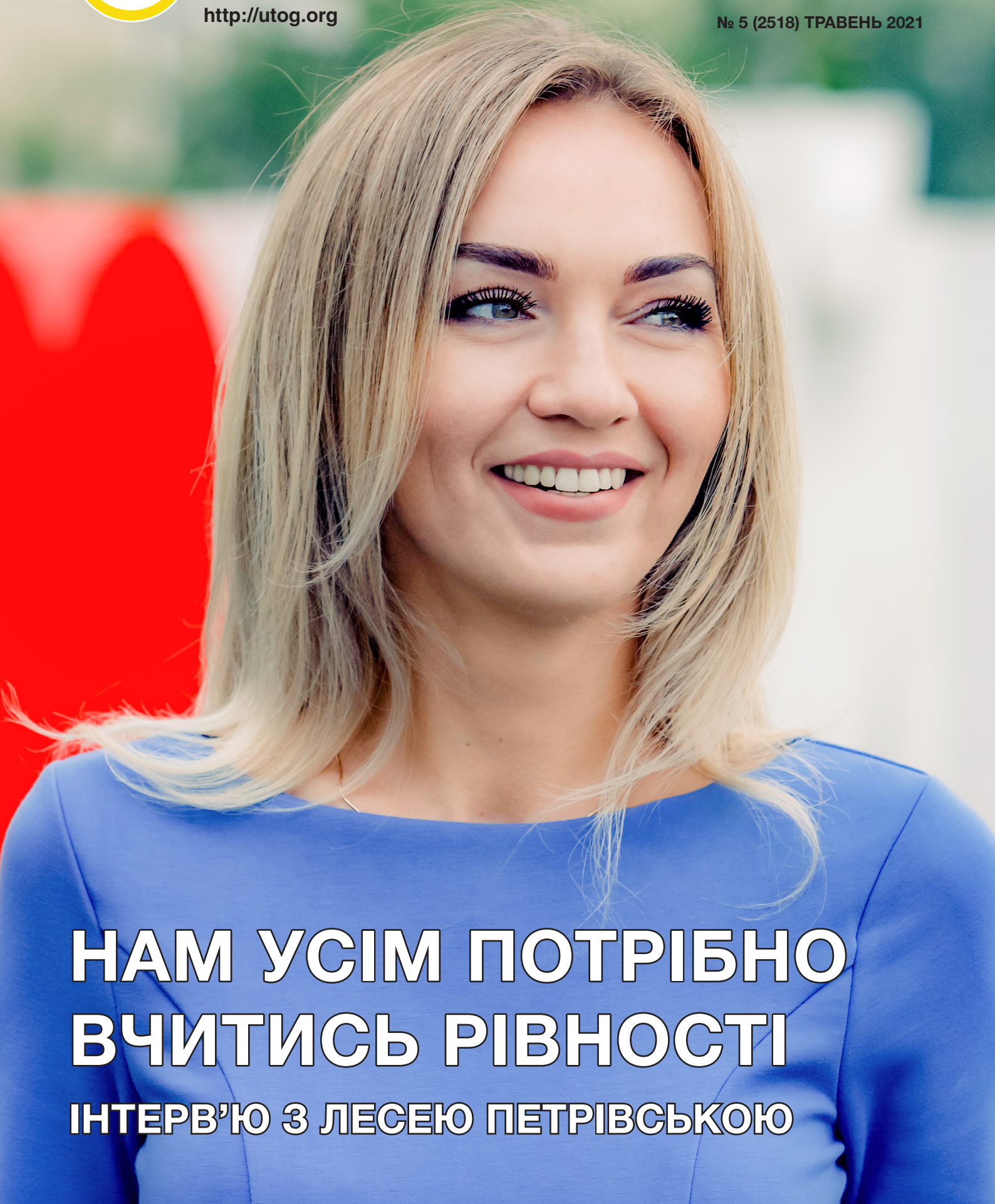

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

<http://utog.org>

№ 5 (2518) ТРАВЕНЬ 2021

**НАМ УСІМ ПОТРІБНО
ВЧИТИСЬ РІВНОСТІ
ІНТЕРВ'Ю З ЛЕСЕЮ ПЕТРІВСЬКОЮ**

**Нам усім
потрібно
вчитись рівності**
2-3 стор.

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

<http://utog.org>

Комп'ютерний набір і верстка виконані відділом організаційної та видавничої роботи виконавчого апарату ЦП УТОГ
Реєстраційний № 753, серія КВ, від 28 липня 1994 р.
Адреса редакції: 03150, м. Київ-150,
вул. Велика Васильківська, 74.

Редактор
Н. Каменська

Комп'ютерна
верстка та дизайн
П. Моргунов

№ 5 (2518) травень 2021

Видається з 1967 року

Газета виходить раз на місяць

тел.: (044) 287 21 80

ourlife@ukr.net,

ourlife.utog@gmail.com

<https://utog.org>

<https://t.me/ourlifeinua>

Вдруге в режимі онлайн

Власна інформація

Вже вдруге такий важливий захід у діяльності нашого Товариства, як пленум ЦП УТОГ, вимушено відбувся в новій, незвичній формі. 20 травня 2021 року він розпочав свою роботу в Культурному центрі УТОГ, де був розташований основний організаційний та технічний «штаб» з проведення VII пленуму ЦП УТОГ. У залі людей було незвично мало, більшість учасників долучилися до роботи в режимі онлайн.

Напрацьований досвід роботи в Zoom дозволив створити більш звичну атмосферу цього важливого загальноутогівського форуму: з неперевершеним виконанням Гімну України артистами театру «Райдуга», змістовними доповідями і презентаціями з питань порядку денного, виступами учасників і гостей, електронним голосуванням тощо.

У роботі пленуму взяли участь 86 осіб, зокрема 29 членів Центрального правління УТОГ, 4 члени Центральної ревізійної комісії УТОГ, керівники організацій та підприємств УТОГ.

Всі були раді побачити на екранах і почути запрошених на пленум представників керівних органів та споріднених організацій. Серед них:

- Уповноважений Президента України з прав людей з інвалідністю Валерій Сушкевич;
- Народний депутат України, заступник голови комітету ВРУ з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів Верховної Ради України Анатолій Остапенко;
- Урядова уповноважена з прав осіб з інвалідністю Тетяна Баранцова;
- фахівець відділу по роботі з персоналом Фонду соціального захисту інвалідів України Тетяна Швець;
- віцепрезидент Спортивної федерації глухих України Віталій Гриценко;
- директор Київського фахового коледжу прикладних наук Ганна Щуцька.

Основна тема виступів гостей VII пленуму Центрального правління УТОГ — співпраця з УТОГ у розв'язанні соціальних проблем осіб з порушеннями слуху, надання підтримки організаціям і підприємствам УТОГ у виконанні їхніх важливих функцій тощо.

Зокрема, йшлося про прийняття Урядом рішення про фінансування УТОГ відповідно до постанов №№ 166 і 183 КМУ, що є надзвичайно важливим для забезпечення його подальшої діяльності.

За першим питанням порядку денного відзвітували про діяльність УТОГ у 2020 році у своїх доповідях з презентаціями перший заступник голови УТОГ Тетяна Кривко, заступник голови УТОГ з економічних питань Віктор Шевчук та заступник голови з питань управління майном УТОГ Сергій Котельянець.

При обговоренні доповідей виступили: директор Білоцерківського ВП «Весна» УТОГ Людмила Тюхта, директор Запорізького ВП «Неон» УТОГ Володимир Куцов, директор Дрогобицького меблевого підприємства «Карпати» УТОГ Богдан Віткович, голова Кіровоградської обласної організації УТОГ Марина Майстренко. Також було заслухано звіт Центральної ревізійної комісії УТОГ за участі голови ЦРК Світлани Вергелес.

Під час роботи пленуму було розглянуто низку інших питань та прийнято відповідні рішення. Зокрема, прийнято постанову про дату скликання чергового XX з'їзду УТОГ — 23 вересня 2021 року.

Завершилася робота пленуму за вже усталеною традицією оголошенням переможців конкурсів на звання кращих за підсумками роботи у 2020 році. Серед керівників обласних організацій УТОГ кращою визнано в.о. голови Сумської обласної організації УТОГ Лесю Ковтун, а кращим директором — керівницю Конотопського УВП УТОГ Оксану Цюменко.

Більше фото — на 4 сторінці обкладинки.

Нам усім потрібно вчитись рівності

Розмова з Лесею Станіславівною Петрівською мала особливе травневе «забарвлення» — адже саме 20 травня ми відзначили День перекладача жестової мови, а ця усміхнена молода жінка є яскравою представницею цієї професії, без якої важко уявити собі життя глухोї людини. Але не про святкове була розмова. Адже Леся Станіславівна не лише продовжує майстерно й доступно перекладати жестовою мовою, а й розпочала роботу на новій відповідальній посаді Уповноваженої з прав людей з інвалідністю секретаріату Київської міської ради.

— Жестова мова для Вас — перша мова?

— Мої батьки — люди з порушеннями слуху, тому з перших днів життя я перебувала в середовищі людей, які спілкуються жестовою мовою. Природно, що змалку я опановувала ЖМ, але паралельно вивчала і спілкувалась українською: в школі, з друзями тощо. Тому, мабуть, буде коректно сказати, що у мене дві рівноцінні перші мови: українська і жестова :)

— Чому Ви зупинили свій вибір на професії перекладача жестової мови?

— В моїй ситуації це був очевидний вибір. Оскільки в той час, коли мої однолітки грались на подвір'ї, відвідували гуртки чи відпочивали, я ходила з батьками чи їхніми знайомими з порушеннями слуху розв'язувати їхні проблеми в ЖЕКи, поліклініки, державні структури. Тобто, так

склались обставини, що я допомагала людям з інвалідністю зі слуху ще задовго до того, як отримала офіційне посвідчення і стала професійним перекладачем жестової мови. Тому в час, коли випускники тільки задумуються про справу життя і обирають професію — я була впевнена у своєму виборі вже кілька років.

— Тривалий час працюючи з першими керівниками УТОГ, Вам доводилося бути поруч з ними на зустрічах на найвищому рівні. Спершу, мабуть, було дуже багато хвилювань і навіть страху?

— Такі почуття не зникли до сьогодні і я вважаю, що це цілком нормально. Робота перекладача в принципі — це завжди високий рівень відповідальності. Робота перекладача жестової мови — тим паче, оскільки в багатьох випадках перекладач є єдиним джерелом інформації для людей з порушеннями слуху. Тому потрібно усвідомлювати всю відповідальність за те, що саме ти в цей момент формуєш картину світу для певної категорії населення. А якщо захід відбувається на високому офі-

ційному рівні, то до традиційної відповідальності додаються переживання за якісно виконану роботу, бо в такий момент один перекладач представляє цілу професію й усіх колег, які нині працюють в Україні. Тобто рівень хвилювань зростає пропорційно до рівня проведення заходу чи переговорів.

— Безумовно, Ви отримали неоціненний досвід під час роботи перекладачем жестової мови на телебаченні. Пам'ятаєте свій перший ефір?

— Звичайно, бо в цей день мені відкрився ще один величезний світ — світ телебачення з його романтикою, шаленим темпом і специфікою роботи. Мій перший телеефір як перекладача жестової мови відбувся зовсім не на новинному чи суспільно-політичному каналі. Одним із перших на телебаченні в Україні переклад жестовою мовою розпочав музичний канал — М1. Це був 2011 рік, я перекладала дайджест музичних новин «М1 News». І якщо робота перекладача жестової мови в прямому контакті з людьми складна емоційно і психологічно, то на телебаченні більше зусиль саме фізичних. Оскільки часто ти працюєш в умовах, коли на майданчику є лише ти й камера.

— Призначення на посаду Уповноваженої з прав людей з інвалідністю секретаріату Київської міської ради відбулося 23 лютого цього року. Які Ваші перші і подальші кроки на цій посаді?

— **Одне** з ключових завдань Уповноваженого — сприяння в побудові інклюзивного суспільства в цілому. І це передбачає роботу не лише з людьми з інвалідністю, а й з населенням загалом. Нам усім потрібно вчитись рівності й недискримінації: перестати боятись людей з інвалідністю, уникати їх і жаліти. Але ставитись як до рівних собі. Це велика просвітницька робота. В тому числі масштабні інформаційні кампанії для киян. У 2021 році, на жаль, ми досі чуємо такі слова як «інвалід», «каліка», «глухонімий». То що вже говорити про якісь високі матерії?

Друге — це визначення пріоритетності завдань, спільно з громадським сектором. В Києві працює понад 100 громадських організацій для людей з інвалідністю. Потрібно зібрати їхні пропозиції і сформулювати побажання щодо вдосконалення уже прийнятих Київською радою рішень. Люди з інвалідністю часто говорять: «Не робіть для нас без нас». Я думаю, саме такого простого принципу варто дотримуватись, щоб зміни були якісними.

Третє — налагодження партнерства між різними

структурами в Києві. Адже кожна міська цільова програма, кожен проєкт, який реалізується сьогодні в місті, повинен містити елемент інклюзивності. Це має стати нормою. Усе, що відбувається в столиці, повинно бути доступним для кожного її жителя. І я точно знаю, що це можливо.

Найближчим часом ми з командою напрацюватимемо певну дорожню карту для того, щоб робота у сфері доступного суспільства в столиці була результативною та ефективною.

— 20 травня ми всі відзначали День перекладача жестової мови. Прийміть найщиріші вітання з нагоди професійного свята. В чому, на Ваш погляд, полягають позитивні й негативні моменти у цій професії? Що необхідно зробити для підвищення її престижності?

— Дякую за привітання :) Власне, я переконана, що це свято належить не просто святкувати, а використовувати цей день для привернення уваги до професії та всіх викликів, які стоять перед перекладачами жестової мови. Цей фах має безумовну глобальну позитивну сторону — соціальну важливість. Адже ми допомагаємо не лише людям з порушеннями слуху, а й решті людей порозумітись між собою. Будьмо відверті, що в найближчі десятиліття вивчення жестової мови в суспільстві не стане настільки природним, як вивчення англійської, німецької, польської чи будь-якої іншої іноземної мови. Тому професія перекладача жестової мови не втратить своєї актуальності й гострої потреби — це точно.

Але, на жаль, потрібно визнати, що в Україні наша професія у свідомості суспільства сприймається на дуже низькому рівні. До перекладача жестової мови ставляться не як до фахівця, професіонала, а як до безкоштовної соціальної послуги. А іноді і як до людини, яка зобов'язана розв'язати твої питання, проблеми, конфлікти чи кризи в будь-який час доби й зреагувати на них миттєво. Саме тому всі перекладачі рано чи пізно стикаються з проблемою емоційного і психологічного вигорання. І цей фактор, помножений на фінансову складову, аж ніяк не сприяє зацікавленості професією в молоді. Це потрібно визнавати, про це потрібно говорити й це варто змінювати.

— Дякуємо, Лесе Станіславівно, за змістовну розмову. Бажаємо, щоб все, що заплановано — збулося, а напрацювання столичної влади у створенні інклюзивного середовища для осіб з інвалідністю стали взірцем для інших органів влади всіх рівнів.

Делегація УТОГ відвідала Угорщину

Делегація Українського товариства глухих у складі голови УТОГ Ірини Чепчиної, її першого заступника Тетяни Кривко та голови Закарпатської обласної організації УТОГ Наталії Булеци відвідала з робочим візитом Національну асоціацію глухих та слабкочуючих (SINOSZ) в Будапешті.

Домовленість про цей візит була ще з минулого року, проте через карантин довелося поїздки відкласти.

Представники УТОГ ознайомилися з структурою SINOSZ в центральному офісі в Будапешті та мали змогу безпосередньо побачити організацію роботи в столиці і більше дізнатися про соціальну захищеність глухих в Угорщині.

Офіційний статус Національна асоціація глухих в Угорщині отримала в 1907 році відповідно до рішення Міністерства внутрішніх справ країни. Тоді Асоціація отримала назву «Національний будинок глухих імені Андраша Хазара». Згодом у 1952 році була визначена нова назва організації: «Національна асоціація глухих та слабкочуючих», яка чинна по сьогоднішній день. Загалом SINOSZ налічує 13500 членів організації та має 19 осередків по всіх округах на території Угорщини. Діють клуби для глухих. Підприємств глухих в Угорщині ніколи не було.

Ситуація зі шкільною освітою в Угорщині подібна до тої, яка є у нас в Україні: школи діють, але кількість дітей в них зменшується. Широко розповсюджується інклюзивна освіта.

Навчання глухих студентів у вищих закладах освіти проводиться поодиночці, а не групами з перекладачем, як у нас в Україні.

Ірина Чепчина і Тетяна Кривко зустрілися з

депутатом Європейського парламенту, першим європейським глухим політиком, який користується жестовою мовою у Європарламенті, — Адамом Коса (Ádám KÓSA).

Варто відзначити, що завдяки тому, що в Угорщині, крім Адама Коса, є ще один глухий депутат, який працює в парламенті Угорщини, уряд країни тісно співпрацює з Національною асоціацією глухих, надаючи їй всіляку підтримку та фінансування на діяльність та реалізацію статутних завдань.

Під час візиту до Будапешту делегація Українського товариства глухих ознайомилася з організацією роботи перекладачів жестової мови в онлайн режимі в Угорщині.

Як відомо, в Україні для осіб з порушеннями слуху працює система відеозв'язку з перекладачем жестової мови «Сервіс УТОГ», а в Угорщині є сервіс перекладацьких послуг «Контакт» від Національної асоціації глухих та слабкочуючих.

Обидві сторони обмінялися досвідом організації роботи, ідеями та здобутками. Угорці перед впровадженням сервісу «Контакт» ознайомилися з досвідом роботи в США, Франції і Бельгії та впровадили у своїй країні найкращий в країнах Європи сервіс для глухих. За результатами візиту команда «Контакту» готова ділитися своїм досвідом з УТОГ та надати підтримку в розвитку аналогічного сервісу в Україні.

Досягнуто також домовленостей про співпрацю Угорської національної асоціації глухих та слабкочуючих із Закарпатською обласною організацією УТОГ, яка опікується угорцями з порушеннями слуху, що мешкають на території області.

Більше фото на 3 сторінці обкладинки.

Підготувала
Кіра ДОРОЖИНСЬКА

Місцем проведення конференції став коворкінг

18 травня 2021 року відбулася звітно-виборча конференція у Київській територіальній організації УТОГ. Проходив цей захід у сучасному офісному просторі коворкінгу «The Space», що розташований за адресою: м. Київ, вул. Попудренка, 1-а.

Саме тут працює організатор ЧП Турагенство «Vova-Deaf» для глухих Володимир Божко, який у вигляді спонсорської допомоги надав приміщення для проведення конференції.

У заході взяли участь 45 делегатів, а гостями були голова УТОГ Ірина Чепчина та її перший заступник Тетяна Кривко.

Головувала на конференції в.о. голови правління Київської організації УТОГ Тамара Котова. З презентацією про роботу Київської ТО УТОГ за 5 років виступила її голова Наталія Величко.

Позитивно оцінили роботу територіальної організації делегати конференції і гості: Ірина Чепчина, Тетяна Кривко, голова Деснянської первинної організації УТОГ Наталія Буглак, перекладач жестової мови Київського фахового коледжу прикладних наук Ірина Сколотова, голова Дарницької ПО УТОГ Наталія Зборовська, голова Київської ради ветеранів УТОГ Валентина Скурчинська, голова ПО УТОГ Київської спеціальної школи № 9 Василь Стьопкін, голова Подільської ПО УТОГ Максим Бондаренко.

За результатами голосування на посаду голови Київської ТО УТОГ було обрано Наталію Величко,

також з числа делегатів конференції обрано 7 осіб до правління ТО УТОГ і 37 делегатів на звітно-виборчу конференцію Київської організації УТОГ.

Вітаємо Наталію Миколаївну Величко з обранням на посаду голови Київської ТО УТОГ. Нехай у всіх починаннях її супроводжує удача, розуміння та підтримка колег й однодумців, а непроста відповідальна робота приносить задоволення і творчі перемоги.

Що таке коворкінг?

Коворкінг — це слово з англійської мови. Якщо перекласти його дослівно — «спільна робота» (co-working). Зараз існує більше 11 000 коворкінгів по всьому світу, зокрема й в Україні.

Це обладнаний простір для офісної роботи, доступ до якого може отримати кожен за досить доступною ціною. Займатися там можна будь-яким напрямом роботи, крім тієї, що передбачає використання особливого устаткування або створення перешкод для роботи інших.

Перший такий комплекс був відкритий у 2005 році в Америці.

Крім доступу безпосередньо до робочого місця, більшість коворкінгів проводять різні заходи для своїх відвідувачів.

З ювілеєм та високою нагородою, дорога Ірино В'ячеславівно!

12 травня відзначила свій ювілейний день народження голова Дніпропетровської обласної організації УТОГ Ірина В'ячеславівна ТРОЯН.

Її життя — взірєць того, як людина з втратою слуху може повністю реалізувати свій особистісний потенціал і організаторські здібності в нашому Товаристві, пройшовши шлях від робітника до керівника.

Трудову діяльність в Українському товаристві глухих Ірина В'ячеславівна розпочала у 1982 році швачкою на Дніпропетровському учбово-виробничому підприємстві УТОГ після закінчення Київського технікуму легкої промисловості за спеціальністю «Технологія швейного виробництва». Працювала надалі контролером ВТК, інженером-нормувальником, інженером з охорони праці та техніки безпеки, технологом експериментальної дільниці, начальником виробничого відділу Дніпропетровського УВП УТОГ.

У 1991 році вона здобула вищу освіту, закінчивши Київський технологічний інститут легкої промисловості за спеціальністю «Технологія швейних виробів», кваліфікація — інженер-технолог.

З 2005 до 2015 року Ірина В'ячеславівна працювала на посаді головного інженера Дніпропетровського УВП УТОГ. А з жовтня 2015 року очолює роботу Дніпропетровської обласної організації УТОГ, спочатку виконувала обов'язки, а у 2016 році, згідно з рішенням звітно-виборної конференції Дніпропетровської обласної організації УТОГ, була

обрана її головою.

За час роботи Ірина В'ячеславівна зарекомендувала себе як кваліфікований організатор і творча особистість, яка вміє налагоджувати морально-психологічний клімат в колективі, позитивно впливати на осіб з інвалідністю зі слуху, згурпувати однодумців задля збереження та покращення діяльності очолюваної нею організації.

Ірина В'ячеславівна — вміла господиня свого великого дому, яка дбає про економію ресурсів, впровадження сучасних технологій для опалення будівлі та заощадження електроенергії, проведення ремонтних робіт в підпорядкованих їй організаціях УТОГ.

І.В. Троян велику увагу приділяє пошуку коштів для проведення роботи з членами УТОГ. Так, у 2019 році Дніпропетровська обласна організація УТОГ виграла тендер для проведення Міжнародного дня глухих та I Всеукраїнського фестивалю «Міні Міс та Містер УТОГ», які стали неповторним яскравим святом не лише для мешканців Дніпра, а й багатьох інших областей України.

За підсумками роботи у 2019 році Ірину В'ячеславівну визнано кращою серед голів обласних організацій УТОГ.

За високі трудові досягнення та з нагоди ювілею рішенням президії ЦП УТОГ І.В. Троян було нагороджено відзнакою «За заслуги» УТОГ, яку їй вручив член президії ЦП УТОГ В.Ю. Дюжев.

Дорога Ірино В'ячеславівно!

Щиро вітаємо Вас з ювілейним днем народження і високою нагородою Товариства!

Бажаємо Вам найміцнішого здоров'я, бадьорості духу, радості в серці, теплоти в душі! Нехай ранки Ваші будуть чистими і ясними, дні — успішними і плідними, а вечори — теплими й затишними! Поваги Вам безмірної, любові найяснішої, більше радості і приємних миттєвостей у житті!

З повагою президія Центрального правління Українського товариства глухих, Рада голів обласних організацій УТОГ, Рада директорів підприємств УТОГ, колективи Дніпропетровської обласної організації УТОГ, ОБК і ТО УТОГ області.

У Броварах відбулася презентація «Сервісу УТОГ»

21 травня у міській раді презентували унікальну сервісну систему УТОГ для людей з порушеннями слуху, яку починають впроваджувати у Броварській міській територіальній громаді. Заступник міського голови Лариса Виноградова представила присутнім першого заступника голови УТОГ Тетяну Кривко, яка й провела для присутніх наочну презентацію нового для Броварської громади сервісу.

Інформація за <https://cutt.ly/FnotOCx>

Заступник міського голови Лариса Виноградова

Ця програма створена для безперешкодного доступу в установах, організаціях та закладах України для осіб з порушеннями слуху через «Сервіс УТОГ» та направлена, зокрема, на виконання вимог Конвенції ООН про права осіб з інвалідністю.

В Україні проживає близько 40 тисяч осіб з інвалідністю зі слуху, у Броварській МТГ — понад 100 осіб, які мають потребу у самостійному безперешкодному доступі до державних та адміністративних послуг в усіх установах, організаціях та закладах, що здійснюють прийом та обслуговування громадян, зокрема в установах соціального захисту населення, відділеннях Пенсійного фонду, комунальних установах, медичних закладах тощо.

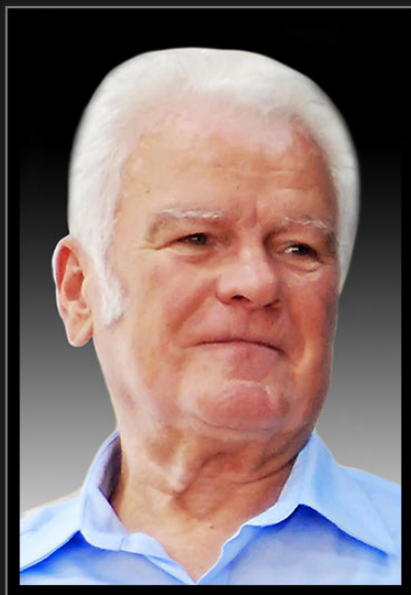
Досі для того, щоб вирішити свої питання в установах, організаціях чи закладах, особа з порушеннями слуху мала знайти перекладача жестової мови та разом з ним прийти в цю установу. Потрібна достатня кількість професійних перекладачів жестової мови, що потребує чималих фінансових ресурсів.

Враховуючи розвиток сучасних технологій, їх

адаптацію та можливість застосування для створення інклюзивного середовища з безперешкодним доступом організацій, установ та закладів для людей з порушеннями слуху, ВГОІ «Українське товариство глухих» з 2018 року розпочало роботу над створенням системи відеозв'язку з перекладачем жестової мови «Сервіс УТОГ», яка була б доступною для використання як особам з порушеннями слуху, так і працівникам установ, організацій та закладів.

На зустрічі 21 травня представникам міських організацій, комунальних підприємств, структурних підрозділів виконавчого комітету м. Бровари було представлено та наочно продемонстровано як саме працює «Сервіс УТОГ». Все, що потрібно для того, щоб людина з порушеннями слуху змогла отримати повноцінні послуги у будь-якому закладі — зареєструватися в системі, отримати логін та пароль для закладу чи організації. При зверненні до закладу людини з порушеннями слуху, яка спілкується жестовою мовою, працівник закладу має онлайн з'єднатися з перекладачем жестової мови, який допоможе налагодити спілкування між відвідувачем та працівниками установи.

Спеціальні інформаційні наліпки, за допомогою яких сервіс стане доступним, було роздано всім присутнім на презентації керівникам і представникам закладів та установ Броварської громади, куди звертаються люди з порушеннями слуху. Сервіс є абсолютно безплатним як для осіб з інвалідністю зі слуху, так і для підприємств, закладів та організацій, які приєднуються до цієї програми.

Щиро співчуваємо у зв'язку зі смертю Почесного президента Союзу глухих Болгарії Васила Панєва

1933 – 2021

Його життя написано з честю і гідністю на золотих сторінках історії під назвою «Життя і діяльність Союзу глухих Болгарії».

У 2021 році спільноті глухих в Болгарії виповнилось 82 роки з дня заснування. З них протягом 58 років з іменем Василя Панєва незмінно асоціюються всі успіхи, зміни, труднощі, злети й падіння в житті глухих цієї балканської країни.

Його діяльність загально визнана не лише в Болгарії, а й у всьому світі. Європейська спільнота глухих і Всесвітня федерація глухих оголосили його своїм почесним членом, навчалися у нього та рівнялися на нього.

Васил Панєв народився 1 липня 1933 року в місті Пернік, в сім'ї робітників. Слух втратив у ранньому дитинстві після важкої форми менінгіту.

Навчався у спеціальній школі для дітей з порушеннями слуху в Софії, закінчивши її в 1952 році. В цьому ж році став студентом за спеціальністю «Деревообробка» (меблівник) на трирічних професійних курсах на навчально-виробничому підприємстві «Труд» тодішнього Міністерства охорони здоров'я. Пізніше Васил Панєв удосконалив свою освіту у вечірній школі для учнів з нормальним слухом імені Йосифа Ковачева в Софії.

Нарівні з навчанням Васил Панєв брав участь в управлінні спортивною організацією тодішнього Товариства глухих в Софії. Його прагнення до активної діяльності було помічено всіма, і в 1953 році він став головою Софійського товариства глухих. Через два роки, на III Національному конгресі Союзу глухих Болгарії він був обраний першим заступником

голови профспілкової організації і обіймав цю посаду до 1963 року. Васил Панєв був членом Виконавчого бюро Союзу глухих Болгарії — нині Рада керівників — безперервно з 1955 до 2013 року, що складає 58 років.

У 1965 році він був обраний головою Союзу глухих Болгарії. Як керівник організації, протягом 48 років сумлінно працював над повною інтеграцією осіб з порушеннями слуху в суспільство. Він брав активну участь у створенні підприємств «Тихий труд» при Союзі глухих Болгарії, працював над удосконаленням виробництва. Приділяв також велику увагу будівництву будинків відпочинку, культурно-закладів тощо. Ніхто не може заперечувати його заслуг у створенні центрів слухової та мовленнєвої реабілітації дітей віком від 1 до 3 років. Туристичний рух, успіхи глухих Болгарії у футболі та шахах також нерозривно пов'язані з його ім'ям.

Васил Панєв є автором і творцем першого болгарського словника жестової мови, виданого у 2006 році, який визначає 4500 жестових знаків відповідно до правил та вимог болгарської граматики. На основі цього словника в Союзі глухих Болгарії була розроблена інтерактивна версія як навчальний посібник не лише для глухих, а й для чуючих людей.

Примітною була діяльність Василя Панєва в європейських і світових організаціях глухих.

Ще 1979 року, коли він у Варні (Болгарія) організував VII Конгрес Всесвітньої федерації глухих (ВФГ), його організаційний досвід і компетентність отримали виняткові відгуки від усієї світової спільноти

глухих. А в 1993 році під його керівництвом в Болгарії були організовані XIV Всесвітні літні ігри глухих. Ця подія вважається однією з найяскравіших, справжнім святом сили духу і неймовірних можливостей глухих людей. Одна лише цифра присутності на Іграх понад 4000 спортсменів в той час була неосягненим успіхом!

Васил Панєв вперше брав участь як делегат в роботі V Всесвітнього конгресу в 1967 році у Варшаві, Польща. І з того часу він брав активну участь у наступних одинадцяти конгресах ВФГ.

У 1971 році, на VI Конгресі в Парижі (Франція) Васил Панєв був обраний членом бюро ВФГ, а на наступному Конгресі в 1975 році у Вашингтоні він став віце-президентом ВФГ і незмінно був ним протягом двадцяти років.

У 1995 році на XII Конгресі ВФГ у Відні (Австрія) він пішов у відставку за власним бажанням, щоб поступитись місцем молодим. Його робота була так високо оцінена, що делегати Генеральної Асамблеї ВФГ присвоїли йому високе звання «Почесний член ВФГ».

Паралельно з участю в роботі ВФГ Васил Панєв був керівником дванадцяти Всесвітніх спортивних ігор для глухих (7 літніх і 5 зимових) і делегатом Міжнародного комітету ігор глухих.

У 1975 році він був нагороджений медаллю ВФГ «За заслуги у міжнародній солідарності» I ступеня,

а також мав нагороди організацій глухих Великобританії, Німеччини, Греції та багатьох інших країн. За свою діяльність з об'єднання глухих у всьому світі він був удостоєний звання «Почесний член Українського товариства глухих».

Васил Панєв також є засновником Балканського товариства глухих в 2012 році.

В Болгарії за свою невтомну і плідну діяльність Васил Панєв був нагороджений багатьма державними та іншими нагородами — орденом «Народна Республіка Болгарія» II ступеня, орденом «Трудовий червоний прапор», золотим орденом «Народний орден праці», орденом «За цивільні заслуги» I ступеня та багатьма іншими. Йому присвоєно звання «Заслужений діяч охорони здоров'я», він має всі нагороди Союзу глухих Болгарії, є володарем високої нагороди ВФГ — «Почесний член ВФГ».

Васил Панєв був Почесним головою Союзу глухих Болгарії.

Його виняткова далекоглядність і відповідальність за підготовку і навчання нового покоління керівників Союзу глухих Болгарії також заслуговують поваги. Його гідним учнем став Микола Нінов — нинішній голова Союзу глухих Болгарії.

Васил Панєв своєю життєвою активністю, невтомною силою духу, відданістю справі був гідним прикладом справжнього лідера.

Українське товариство глухих висловлює глибокі співчуття і щиро сумує у зв'язку зі смертю Почесного президента Союзу глухих Болгарії Василя Панєва.

Всі ми знали його як видатну особистість, яка зробила величезний внесок у розвиток і процвітання не тільки Союзу глухих Болгарії, який Панєв очолював протягом 58 років, а і Європейської та Всесвітньої федерацій глухих. На посаді віцепрезидента ВФГ він зробив дуже багато для зміцнення міжнародного авторитету цих організацій, а також для розвитку спортивного руху серед глухих і проведення Всесвітніх ігор глухих, в організації яких він брав безпосередню активну участь.

Ми завжди будемо з вдячністю пам'ятати його допомогу і дружню підтримку в багатьох важливих питаннях, в тому числі в зміцненні дружби і співробітництва Українського товариства глухих з Союзом глухих Болгарії, в налагодженні тісних міжнародних контактів з іншими товариствами глухих і ВФГ в цілому.

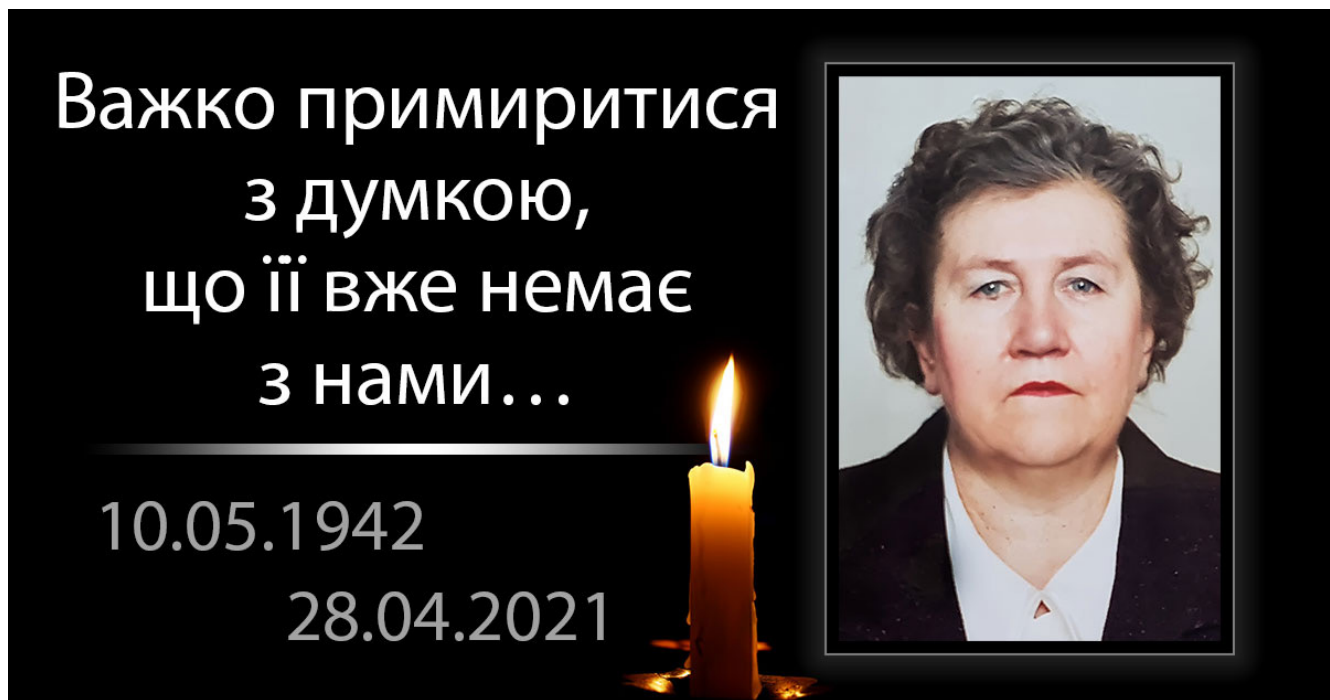
За видатні заслуги перед Українським товариством глухих Василю Панєву за правом було присвоєно звання «Почесний член УТОГ».

З болем і скорботою сприйняли ми звістку про те, що Василя Панєва більше немає з нами...

Нехай спочиває з миром. Вічна йому пам'ять.

Висловлюємо щирі співчуття родині та близьким Василя Панєва, всьому Союзу глухих Болгарії.

*Президія Центрального правління Українського товариства глухих,
всі члени Українського товариства глухих*

Сумний квітень видався цього року для всіх нас... В останній день місяця знов приголомшила сумна звістка — з Харкова повідомили, що пішла у кращий світ ЖУШМАН Галина Яківна, колишня директорка Харківського УВП № 2 УТОГ.

Усім, хто знав цю енергійну, ділову, активну у справах і починаннях жінку, важко примиритися з думкою, що її вже немає з нами... Належала вона до покоління керівників підприємств УТОГ (здебільшого це були підприємства швейної галузі), які поєднували в собі лідерські й ділові якості з особливим ставленням до працівників, серед яких більшість складали молоді дівчата та жінки з порушеннями слуху.

Можливо, таке материнське ставлення до підлеглих, вимогливе і разом з тим людяне, пояснювалося тим, що Галина Яківна почала свій шлях з робітничих посад і чудово знала всі тонкощі професії.

Народилася Галина Яківна 10 травня 1942 року в селі Таганна Канівського району Черкаської області. Після закінчення середньої школи в 1959 році розпочала трудову діяльність ткалею артілі «Перемога» в м. Богуслав Київської області. З 1960 до 1962 року працювала ткалею фабрики художніх виробів.

Життєрадісна дівчина з яскравими лідерськими якостями брала активну участь у громадському житті. Це не залишилося непоміченим і в 1962 році Галина була обрана другим, а потім — першим секретарем Богуславського районного комітету ком-

сомолу. З 1963 до 1965 року вона була першим секретарем Богуславського промислово-виробничого відділу комітету ЛКСМУ.

У 1967 році вона закінчила Московський технологічний інститут і поєднала своє життя з Українським товариством глухих. Працювала старшим майстром закрійного цеху Харківського УВП № 2 УТОГ, заступником директора з навчально-виховної роботи та головним інженером, а у 1986 році була призначена керівницею цього підприємства.

Це були роки найбільшого економічного зростання, коли виробничники УТОГ працювали, не знаючи простоїв і безгрошів'я. Далі в економіці України настали скрутні часи, але Галина Яківна продовжувала наполегливо шукати замовлення і забезпечувати підприємство роботою. Саме тоді, в роки скрути й нестабільності, Харківське УВП № 2 УТОГ продовжувало виготовляти якісний верхній одяг: пальта, куртки, плащі, які були надзвичайно популярні у покупців.

Змінювалися економічні обставини, які вимагали від виробничників чималих зусиль і коштів. А роки у Галини Яківни були вже не ті, почало підводити здоров'я. У 2006 році Галина Яківна залишила керівну посаду, але продовжувала працювати

економістом планового відділу до виходу на заслужений відпочинок у 2007 році.

Жушман Г.Я. постійно обиралась членом правління і президії Харківської обласної організації УТОГ. Вона була членом президії ЦП УТОГ, брала активну участь у пленумах і з'їздах Товариства.

З 1991 року Галина Яківна входила до складу Ради директорів підприємств УТОГ.

Нагороджена медалями «За доблесну працю» і «Ветеран праці», почесними грамотами президії ЦП УТОГ та президії УРК профспілок.

У 1993 році Жушман Г.Я. було присвоєно звання «Почесний член УТОГ».

З нагоди 10-ї річниці Незалежності України, в 2001 році, вона була нагороджена Почесною грамотою Кабінету Міністрів України та пам'ятним знаком.

У 2004 році відзначена високою державною нагородою — званням «Заслужений працівник про-

мисловості України».

Галина Яківна активно висувала глухих спеціалістів на відповідальні інженерні посади і підтримувала їх. Допомогало їй у порозумінні з працівниками з порушеннями слуху досконале володіння жестовою мовою глухих.

...Лічені дні не дожила Галина Яківна до свого чергового дня народження. Від підступної хвороби, яка нині збирає свою криваву данину по всьому світу, 28 квітня зупинилося її натружене серце.

Щиро співчуваємо рідним і близьким Галини Яківни з приводу цієї тяжкої непоправної втрати. Вічна їй пам'ять і вічний спокій.

Президія ЦП УТОГ, Рада директорів підприємств УТОГ, Рада голів обласних організацій УТОГ, президія правління та колектив Харківської обласної організації УТОГ, колектив Харківського УВП № 2 УТОГ, Всеукраїнська та Харківська обласна Ради ветеранів УТОГ

Вона була щира, добра і людяна...

21 травня після тяжкої тривалої хвороби пішла з життя перекладачка жестової мови вищої категорії КУРАШЕВА Антоніна Петрівна.

Цього року 5 жовтня вона мала відзначати своє 75-річчя... Не судилося...

У нашому Товаристві Антоніна Петрівна працювала 53 роки, розпочавши трудовий шлях на Київському УВП № 2 УТОГ після закінчення школи і курсів перекладачів жестової мови. Такий вибір професії не був випадковим, адже вона народилася і виросла в родині глухих.

У 1966 році молода перекладачка перейшла на роботу до Будинку відпочинку «Сосновий бір» УТОГ, з 1969 до 1984 року працювала у Республіканському театрі міміки та жесту «Райдуга», а потім прийшла до апарату ЦП УТОГ, де 28 років була надійним помічником глухих керівників нашого Товариства. Останні п'ять років свого трудового шляху вона працювала перекладачкою в Культурному центрі УТОГ.

У роботі до неї ніколи не було зауважень: її завжди відрізняв грамотний, висококваліфікований переклад. А ще дуже важливо, що Антоніні Петрівні були притаманні високі моральні якості: щирість, людяність, доброта, сумлінне ставлення до своїх обов'яз-

ків і повага до людей — першою чергою до тих, хто потребував її допомоги і підтримки. Люди, які тривалий час працювали з нею, згадують такі її чудові риси як безвідмовність, незлобивість, неконфліктність, готовність завжди прийти на допомогу...

За свою сумлінну працю Антоніна Петрівна мала високі державні нагороди і нагороди УТОГ, але найбільшою нагородою є і залишиться вдячна людська пам'ять, на яку вона, безумовно, заслуговує як ніхто інший.

Прощайте, Антоніно Петрівно. Нехай ніщо не потривожить Ваш вічний спокій.

Президія ЦП УТОГ, Всеукраїнська рада перекладачів жестової мови УТОГ, колектив виконавчого апарату ЦП УТОГ, колективи Культурного центру УТОГ, Театру міміки і жесту «Райдуга», НВЦ УТОГ, КДВП «Контакт» УТОГ

Шлях довжиною за життя

Цей нарис присвячується 110-й річниці від дня народження Почесного члена УТОГ Абрама Ізраїльовича Росинського

Він народився 25 травня 1911 року у Харкові, в сім'ї чоботаря. В 7 років захворів на скарлатину. У той час йшла громадянська війна і з лікуванням було дуже складно... Хлопець повністю втратив слух, але мовлення у нього збереглося. Спілкуватись з людьми йому допомагала трубка, завернута конусом і вставлена у вухо. Початковій грамоті — вмінню писати та читати — навчила Абрама його старша сестра, старша від нього на 2 роки.

Після встановлення радянської влади в Харкові відкрилася бібліотека імені В.Г. Короленка. Час був голодний, і в читальному залі дітям давали шматочок білого хліба з медом. Ці ласощі та потреба у знаннях, яку задовольняли книжки, назавжди привчили Росинського до читання літератури — спочатку дитячої, а потім і дорослої. Бібліотека стала його вікном у життя, першим університетом.

Ріс хлопець хворобливим, але прочитавши книжку про українського спортсмена І. Піддубного, поставив собі за мету зміцнити своє здоров'я. Він

розробив власний комплекс зарядки і все життя починав ранок з неї.

Трудове навчання розпочав у приватного майстра — закрійника взуття. Але далі хвороба вух прогресувала, операція не допомогла. Треба було думати, як жити далі. Абрам звернувся на біржу праці і його направили на завод ім. В.О. Малишева, який в той час випускав паровози. Там він почав працювати за спеціальністю токаря-револьверника. Але серед чужих йому було важко, гнітила неможливість повноцінного спілкування.

Глухий Арон Штейнер, сусід по вулиці, запросив Абрама до клубу глухих. Там Росинський побачив оголошення про набір до Київської робітничої школи для інвалідів (робітфак). Школа давала 7 класів навчання та спеціальність столяра або слюсаря на вибір. За направленням голови Харківського осередку глухих М.О. Тяжолова разом зі своїми шістьма земляками Абрам приїхав до Києва. Завдяки допомозі свого земляка — Олександра Запорожця, освоїв жестову мову. З того часу його життя було пов'язане з Українським товариством глухих.

Вчитися йому було цікаво, хоч і голодно. Раціон студента на весь день — тарілка пісного супу і шматочок хліба. Виручало те, що разом з ним вчилися земляки — М. Остроушко і М. Козаровицький, родичі яких могли допомогти грошима та продуктами.

Два роки навчання пролетіли швидко. Але згодом робітфак закрили, а здібним студентам запропонували продовжити навчання в Москві. На жаль, у Росинського не було коштів на це і він повернувся до Харкова, де почав працювати інструктором в клубі, а потім завідувачем клубу. В 1939 році його як здібного фахівця запросили до Києва, де він працював інструктором з оргроботи.

У 1940 році Росинський одружився з активісткою Харківського клубу глухих — Аріадною Наумівною, яка брала енергійну участь у діяльності театрального гуртка глухих. Її ім'я сьогодні увічнене у назві Народного самодіяльного театру Харківського ОБК УТОГ.

У 1941 році з початком війни молода сім'я Росинських евакуювалась до Узбекистану. Абрам Ізраїльович запропонував виїхати з ним батькові та іншим членам своєї родини. На жаль, всі вони відмовилися, сподіваючись на гуманізм окупантів... Вони були розстріляні в Дробицькому Яру разом з іншими харків'янами — 30 тисячами людей різних національностей. Їхні прізвища є на стелі жертв Голокосту в Дробицькому Яру.

Поїзд їхав дуже довго, з частими зупинками. На одній із зупинок Абрам Ізраїльович пішов разом із глухим Епшттейном за продуктами і запізнився на поїзд. Доганяли його довго, і лише через два тижні сім'я з'єдналась.

Привезли їх прямо в поле і записали на роботу, яка була з незвички важкою. За це давали маленьку частку узбецького хліба. З надією на допомогу Росинські звернулися до місцевого Товариства глухих, де до них поставились зі співчуттям та направили на роботу на «Сільмаш». Аріадна працювала копірувальницею, а Абрам був слюсарем в цеху. Робітники отримували по 800 грамів хліба на людину, а службовці — по 400 грамів. В таких умовах люди часто вмирали від виснаження — щоранку на вулицях міста знаходили померлих...

Пізніше Росинські переїхали до Андижану, де Аріадна Наумівна була головою обласного осередку глухих, а Абрам Ізраїльович — завідувачем гуртожитку. Незабаром Росинського призначили директором УВП глухих, яке випускало взуття.

Повернутися на батьківщину Росинським допоміг голова Харківської облорганізації УТОГ К.Ф. Маляров. Але додому спочатку повернулась одна

Аріадна Наумівна з маленькою донечкою Лідою. Їх поселили в підвалі. Життя в сирості й вогкості призвело до постійних хвороб.

Росинський повернувся до Харкова лише в 1947 році. І знову прийшов працювати в УТОГ — спочатку був комірником на УБК № 2, а потім заступником директора УБК № 3.

Після війни Центральне правління УТОГ відряджало досвідчених працівників для налагодження роботи в облвідділах УТОГ. Росинського направили головою осередку УТОГ в Миколаївську область, а через деякий час — в Івано-Франківську. Працював він там недовго. Складні обставини того часу не сприяли спокійній і плідній роботі. Росинський знову повернувся до Харкова, де працював інструктором облвідділу, а з 1954 року він був призначений директором клубу глухих. З цього часу його життя тісно пов'язано зі справою розвитку художньої самодіяльності та спорту глухих. Крім того, він зібрав багатий архівний матеріал і у 1958 році заснував Музей історії Харківського облвідділу УТОГ.

Загальний стаж роботи Абрама Ізраїльовича — 69 років, у зв'язку з таким визначним досягненням його ім'я занесено до Книги рекордів УТОГ, а в 1968 році Росинському було присвоєно звання «Почесний член УТОГ».

На жаль, його мрія дожити до 100 років не збулася — він не дожив лише 2 роки до цієї дати. І зараз, дивлячись старі фото з численними заходами за участі Росинського, хочеться сказати: «Дорогий Абраме Ізраїльовичу! Спасибі Вам за все — за Вашу чуйність і людяність. Нам Вас дуже не вистачає. Ви живете в нашій пам'яті, поки живі ми та живі наші нащадки».

Привітання з ювілеєм

Голові первинної організації меблевого підприємства «Карпати» УТОГ завідуючій гуртожитку Ользі Аркадіївні Ситнюк — 60!

*Хай травень квітом і розмаєм
У серці світлом пророста!
То ж Вас ми щиро привітаєм,
То ж Вам ми щиро побажаєм
Здоров'я, радості, добра
На многії літа!*

Колектив Дрогобицького меблевого підприємства «Карпати» УТОГ.

Учні НРЦ № 6, які навчаються в Академії

Образи, створені учасниками
Олімпіади

Мета — підготовка творчої еліти

Підготувала
Наталія ЗБОРОВСЬКА
Фото автора

На базі Навчально-реабілітаційного центру № 6 м. Києва (колишня назва — спеціальна школа-інтернат № 6) з дозволу Управління освіти Подільського району м. Києва діє Київська академія перукарського мистецтва (далі — Академія). Цей дозвіл отримано із врахуванням того, що школа має великі площі спального корпусу, але часи змінюються і зменшилася кількість дітей, які потребують цілодобового перебування. Саме тому з'явилася можливість спальний корпус переобладнати під аудиторії і здати Академії у довготривалу оренду.

В цьому році в Академії був вперше проведений експеримент з підготовки глухих дітей за програмою «Перукар-універсал». Вихованці НРЦ № 6 Вікторія Нежур та Олексій Дідківський пройшли 4-місячний курс навчання у Міжнародній школі краси «IBS» та отримали сертифікати про опанування практичним курсом.

Суть експерименту полягала також в тому, що викладачам Академії потрібно було зрозуміти особливості комунікативного підходу до глухих студентів та своєрідність методики викладання.

У підсумку Вікторія Нежур та Олексій Дідківський отримали свідоцтва, що вони пройшли повний курс за програмою «Перукар широкого профілю», опанували знаннями та навичками відповідно до навчального плану і програми («Вступ до спеціальності», «Охорона праці», «Психологія

спілкування з клієнтом», «Моделювання зачісок») та склали іспити.

Але й це ще не все! Олексій Дідківський взяв участь у XIII Всеукраїнській олімпіаді «Дизайнер XXI століття», де посів призове місце, отримав диплом III ступеня та пам'ятний кубок. Ця Олімпіада, організована Академією, відбулася 22 травня в НРЦ № 6. Тут відбувся урочистий вечір для переможців Олімпіади, у якій взяли участь 75 чуючих старшокласників з різних міст України. З них 31 особа посіла призові місця, отримала дипломи за участь та знижки на навчання в Академії. В рамках Олімпіади були проведені такі конкурси: «Вечірня зачіска», «Святковий макіяж», «Випускна сукня». «Кімната моєї мрії» та «Комп'ютерний живопис». Результати цього творчого змагання — дивовижні, і лише невелику частинку цієї конкурсної програми можна побачити на світлинах.

Будемо сподіватися на розширення участі у таких заходах глухих старшокласників, їхня мета — готувати творчу еліту, розвивати нашу креативну молодь, яка сміливо експериментує і втілює свої ідеї у життя.

Більш детальну інформацію про Академію можна дізнатись на сайті <https://kapi.com.ua>

Респект і повага!

Віктор ЧЕРЕДНИЧЕНКО,
м. Харків

Знайомтеся: це Расторгуєв Віктор Іванович — мій тезка по імені й по батькові. Він — голова мого кооперативного будинку. Я йому дуже вдячний за те, що він, Віктор Расторгуєв, так оперативно відреагував на моє прохання-заявку про встановлення перил біля входу в наш під'їзд.

Респект і повага такій людині, як Віктор Іванович, за те, що він з почуттям милосердя ставиться до проблем мешканців з інвалідністю.

На фото — я з Расторгуєвим, в пориві подяки тисну його руку.

Ми стоїмо біля перил, встановлених ним (їх видно позаду нас).

Вітаємо з перемогою в номінації «Краща постановка»!

22 травня 2021 року театр «Райдуга» взяв участь у [Міжнародному фестивалі акторської гри та режисури «GOLDEN ELM»](#), який відбувся у Києві.

«Райдуга» виступила з виставою «Лісова феєрія» і за підсумками конкурсу отримала перше місце в номінації «Краща постановка». **Наші вітання!**

Запрошує на відпочинок ОРЦ «Одіссей» УТОГ

Україна, 67772, Одеська область, м. Білгород-Дністровський, смт Затока, Лиманський р-н.
р./р. 133282090000026007010049693 в АБ «Південний», МФО 328209, код 35383568
моб.: + 38 067 782 86 64 • <http://odysseus.com.ua> • [zatoka-ua.com](mailto:odysseuss@ukr.net) • e-mail: odysseuss@ukr.net

М.О. Завойчинський, директор ОРЦ «Одіссей» УТОГ

Бронювання пільгової путівки проводиться **тільки при наявності Заявки** ([форма додається](#)) з печаткою від підприємства, якщо це працівник чи ветеран підприємства, або з печаткою від обласної організації — якщо це член УТОГ, який не працює в системі УТОГ. Без Заявки від підприємства чи обласної організації сплачується повна (не пільгова) вартість путівки згідно з прайсом.

У зв'язку з економічною ситуацією адміністрація ОРЦ «Одіссей» залишає за собою право коригування вартості послуг.

3-разове харчування в день — 250 грн:

- сніданок — 80 грн;
- обід — 100 грн;
- вечеря — 70 грн.

Заявка

на замовлення пільгової путівки та харчування в їдальні ОРЦ «Одіссей» УТОГ

№	Прізвище, ім'я та по батькові	Рік народження	Пенсійне посвідчення №	Член УТОГ (оплачує 75 % вартості путівки)	Працівник організації, підприємства УТОГ (оплачує 50%)	Категорія номеру	№ заїзду дата	Замовлення харчування (вказати конкретно) (триразове дворазове чи взагалі без харчування)
1								
2								
3								

(Прізвище та ініціали відпочивальника)

(підпис)

Дата заповнення

Заявки приймаються на email: odysseuss@ukr.net
у термін до 25.06.2021 року — на заїзд з 01 до 10.07.2021 р.;
до 25.07.2021 року — на заїзд з 01 до 10.08.2021 р.

ПРАЙС-ЛИСТ на заїзди 2021 року
Розрахунковий час — 9.00. Всі ціни вказані в гривнях

Категорія номера / дата		01.07.2021 10.07.2021	01.07.2021 10.07.2021	01.07.2021 10.07.2021	01.08.2021 10.08.2021	01.08.2021 10.08.2021	01.08.2021 10.08.2021
		Для членів УТОГ (75% вартості)	Для членів УТОГ, які працюють на підпри- ємстві чи в організації УТОГ (50% вартості)	Ціна звичайна (не піль- гова) згідно з прайсом за 2021 р. на 10 днів проживання	Для членів УТОГ (75% вартості)	Для членів УТОГ, які працюють на підприємстві чи в організації (50%)	Ціна звичайна (не пільгова) згідно з прайсом за 2021 р. на 10 днів проживання
Ціна вказана за 10 днів проживання без харчування 1 людини в різних категоріях номерів							
Простий (дер. будинок, зруч- ності на території)	2-3-х	1400	925	1850	1500	1000	2000
	4х	1300	850	1700	1320	880	1760
Часткові умови (умив., вода х.г., хол., кондиц., зручності на території)	2-х	2250	1500	3000	2625	1750	3500
Покращені умови (дер. буди- нок, хол., вент., зручності на веранді)	2х-3х	2475	1650	3300	2775	1850	3700
Стандарт з видом на двір (душ,туал.,вода х.г., хол., ТВ, конд. сейф)	1-2-3-х	4200	2800	5600	4575	3050	6100
	4х	3938	2625	5250	4200	2800	5600
2-кімн. номери в корпусі (душ,туал.,вода х.г., хол., ТВ, конд., сейф)	3-4х	4200	2800	5600	4575	3050	6100
1- кімн. номери в корпусі (душ, туал., хол., ТВ, кондиц., вода х.г.)	3-4х	3938	2625	5250	4200	2800	5600
1- кімн. номери в дерев'яно- му котеджі (душ, туал., хол., ТВ, кондиц., вода х.г.)	2-3х.	4500	3000	6000	4875	3275	6550

Комунальні послуги для дітей 5–10 років, які проживають з дорослими на одному ліжкомісці за добу:

- простий номер — 25 грн;
- часткові — 50 грн,
- покращені умови — 75 грн,
- зі зручностями — 100 грн

Діти без місця (що проживають на ліжкомісці разом з батьками) — **до 5 років безкоштовно.**

Додаткове місце (розкладачка) — 100 грн.

Проживання в номерах понад установленну норму оплачується згідно з вартістю комунальних послуг.

До нас зручно доїхати з Одеси:

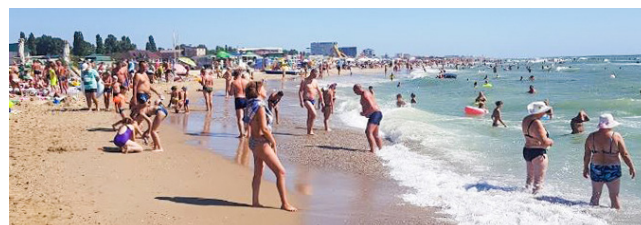
- **електропотягом** на Білгород-Дністровський до ст. Лиманська, далі йти по платформі за намальованими слідами в ОРЦ «Одіссей»;
- або **маршруткою № 560** Одеса–Б-Дністровський, до зупинки «Ринок Лиманський», потім на переїзд і праворуч.

При поселенні мати при собі паспорт, для дітей — свідоцтво про народження, а також пільгове пенсійне посвідчення.

Правила ОРЦ «Одіссей»:

- заселення у номер — з 9:00,
- виїзд з номера — до 8:00.

Ранній заїзд (з 23:00 до 9:00) та пізний виїзд (з 8:00 до 23:00) — оплачуються погодинно.

Увага, конкурс «DEAF-MICIS УКРАЇНА»!

Оргкомітет конкурсу

*Ви — впевнена в собі,
красива,
креативна жінка,
мама чи бабуся?*

Тоді ця новина для Вас!

Оголошується Конкурс «DEAF-MICIS УКРАЇНА»!

У конкурсі можуть брати
участь усі жінки
з порушеннями слуху,
з будь-якого куточка України,
віком старше 27 років

Конкурс проводитиметься в 2 етапи:

1-й етап — прийом заявок до 10 червня.

У заявці зазначаються Ваші дані (ПІБ, вік, сімейний стан, діти, ким працюєте), додається Ваш відеоролик з цікавою розповіддю про себе тривалістю до 2 хвилин і фото в повний зріст.

Заявку можна подати, написавши в Телеграм на номер +380634935072, Альона.

Інформація про всіх учасниць, які подали заявки, публікується в інстаграмі @deaf.misis.ukraine, і там же розміщується вся інформація про конкурс.

Комісія конкурсу, розглянувши всі заявки, 14 червня оголосить список учасниць (10 осіб), які проходять у фінал конкурсу.

Всі учасниці, що пройшли у фінал, сплачують організаційний внесок.

2-й етап конкурсу — фінал відбудеться 26 вересня в харківському нічному клубі «Болеро».

Програма фіналу:

- вітальний вихід з розповіддю про себе;
- творчий конкурс;
- дефіле в костюмах від спонсорів;
- фінальний вихід у своїх вечірніх сукнях;
- нагородження.

Всі фіналістки конкурсу отримують корони, але головні призи — титули «DEAF-MICIS УКРАЇНА», «Віцемісіс DEAF УКРАЇНА» і «Приз глядацьких симпатій» дістануться кращим з кращих.

Буде яскраво, цікаво й незабутньо! Слідкуйте за інформацією в соцмережах!

Чекаємо ваші заявки!

Делегація УТОГ відвідала Угорщину

4 стор.

Артисти театру «Райдуга» виконують Гімн України

Ірина Чепчина

Тетяна Кривко

Віктор Шевчук

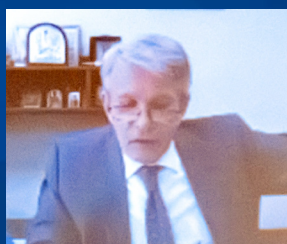
Сергій Котельянець

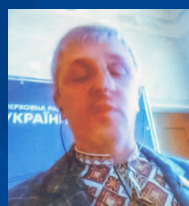
Віталій Гриценко

Тетяна Баранцова

Валерій Сушкевич

Анатолій
Остапенко

Ганна Щуцька

Олена Бутенко

Світлана Віскушенко

